

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1232/2541

บริษัท น้ำตาล วังข นาย จำกัต์โจทก์ กระทรวงอุตสาหกรรม กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ. 2512 มาตรา 33, รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2521 มาตรา 146

ย่อ / หลักกฎหมาย

คณะรัฐมนตรีมีมติให้ลงโทษโรงงานที่ตั้งหรือขยายกำลังผลิตเพิ่มจากที่ได้รับอนุญาตไว้เดิมโดยไม่ได้รับอนุญาตตามขั้นตอนที่ขบด้วยกฎหมาย โดยให้จ่ายเงินทดแทนพิเศษแก่รัฐตามกำลังการผลิตที่เพิ่มขึ้น หากโรงงานใดไม่ประสงค์จะจ่ายเงินทดแทนพิเศษดังกล่าวก็ต้องปรับปรุงแก้ไขโรงงานของตนให้ถูกต้องตามที่ได้รับอนุญาตไว้ มติของคณะรัฐมนตรีดังกล่าวเป็นมาตรการที่รัฐบาลกำหนดขึ้นเพื่อควบคุมการผลิตและจำหน่ายน้ำตาลทรายอันจะนำมาซึ่งประโยชน์ของประชาชนและเศรษฐกิจของชาติ เป็นนโยบายที่กำหนดไว้โดยชอบ มิได้เป็นสิ่งที่ขัดต่อกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนจึงมีผลใช้บังคับ ไม่ตกเป็นโมฆะเมื่อโจทก์มีเครื่องจักรในโรงงานซึ่งมีกำลังการผลิตเกินกว่าอัตราที่ได้รับอนุญาต และสมัครใจยินยอมทำสัญญาจ่ายเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวแทนการปรับปรุงแก้ไขกำลังการผลิตให้เป็นไปในทางที่ได้รับอนุญาตแต่เดิมโจทก์จึงต้องชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐตามสัญญาที่ทำไว้ตามเงื่อนไขของมติคณะรัฐมนตรีโจทก์ฟ้อง ขอให้เพิกถอนสัญญายินยอมผ่อนชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐฉบับลงวันที่ 29 ธันวาคม 2529 หนังสือกองคลังสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ อก.0202/3154 ลงวันที่2 กันยายน 2531 ให้ไม่มีผลใช้บังคับและเป็นโมฆะให้จำเลยทั้งสองคืนเงินต้นงวดแรกพร้อมดอกเบี้ยรวม 287,500 บาท กับดอกเบี้ยของเงินต้น 250,000 บาทจำเลยทั้งสองให้การว่า สัญญาตามฟ้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและไม่เป็นการต้องห้ามตามกฎหมายจึงมีผลให้โจทก์ต้องปฏิบัติตาม ทั้งการที่โจทก์ขยายกำลังการผลิตย่อมทำให้โจทก์ได้รับผลประโยชน์มากกว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐตามมติของคณะรัฐมนตรี โจทก์จึงยอมทำตามสัญญาด้วยความสมัครใจและเพื่อประโยชน์ของโจทก์เอง

คำพิพากษา

ซึ่งหลังจากที่โจทก์ได้ชำระเงินบางส่วนแล้ว โจทก์ก็ได้รับอนุญาตให้ตั้งโรงงานในส่วนที่ขยายกำลังการผลิตเพิ่มเติมและได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน เมื่อโจทก์ได้รับผลประโยชน์ไปแล้วจึงบิดพลิ้วไม่ปฏิบัติตามสัญญาและกลับมายื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้โดยมีเจตนาไม่สุจริตขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นฟังได้ว่า เมื่อประมาณปลายปี 2517 โจทก์ได้ยื่นคำขออนุญาตตั้งโรงงานน้ำตาลทราย กรมโรงงานอุตสาหกรรมพิจารณาแล้วมีคำสั่งไม่อนุญาตต่อมาในเดือนเมษายน 2518 จังหวัดกาญจนบุรีได้ดำเนินคดีแก่โจทก์ฐานตั้งโรงงานไม่ได้รับอนุญาตศาลจังหวัดกาญจนบุรีพิพากษาลงโทษโจทก์ โจทก์ขอผ่อนผันการตั้งโรงงานน้ำตาลทรายอีก จนกระทั่งเดือนเมษายน 2519 คณะกรรมการพิจารณานโยบายการผลิตและการจำหน่ายน้ำตาลทรายซึ่งกระทำการแทนคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาอนุมัติในหลักการให้มีการตั้งโรงงานน้ำตาลทรายได้มีกำลังหีบอัดวันละ 12,492 ตัน และได้อนุมัติให้โจทก์ตั้งโรงงานผลิต

น้ำตาลทรายได้ 1 โรง เนื่องจากเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรชาวไร่อ้อย โดยโจทก์ได้ชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐจำนวน 9,369,000 บาท ตามเอกสารหมายเลข 16 และโจทก์จะต้องตั้งโรงงานและเปิดดำเนินการภายในกำหนด 3 ปี เมื่อครบกำหนดแล้วโจทก์ไม่สามารถดำเนินการจัดตั้งโรงงานให้เสร็จได้โจทก์ได้ขอขยายเวลาการจัดตั้งโรงงานต่อมาอีก ซึ่งคณะรัฐมนตรีอนุมัติเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2525 กำหนดให้แล้วเสร็จในเวลา 715 วันโดยติดตั้งลูกหีบจำนวน 1 แถว ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 42 นิ้ว ยาว 84 นิ้ว จำนวน 6 ชุด ชุดละ 5 ลูกกลิ้ง รวม 30 ลูกกลิ้งคำนวณกำลังการผลิตได้ 12,013 ตันอ้อย/วัน เมื่อโจทก์สร้างโรงงานเสร็จแล้วได้ขออนุญาตประกอบกิจการโรงงาน กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบโรงงานของโจทก์ ปรากฏว่าขนาดลูกหีบที่โจทก์ติดตั้งจริงไม่ตรงกับที่ได้รับอนุญาตติดตั้งทำให้กำลังการผลิตมากกว่าที่ได้รับอนุญาตโดยลูกหีบที่ติดตั้งจริงเสร็จแล้วจำนวน 5 ชุด ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 50 นิ้ว ยาว 98.43 นิ้ว (2,500 มม.) ชุดละ 3 ลูกกลิ้ง จำนวน 15 ลูกกลิ้งคำนวณกำลังการผลิตได้ 14,107 ตันอ้อย/วัน ส่วนลูกหีบชุดที่ 6 จำนวน 3 ลูกกลิ้ง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 50 นิ้ว ยาว 98.43 นิ้ว (2,500 มม.) ยังไม่ได้ติดตั้ง โจทก์มีโครงการจะติดตั้งให้ครบจำนวน 6 ชุด ซึ่งหากคำนวณกำลังการผลิตทั้ง 6 ชุด แล้วจะเป็น 15,453 ตันอ้อย/วัน กรณีถือว่าโจทก์เพิ่มกำลังการผลิตจำเลยสั่งให้โจทก์แก้ไขขนาดและจำนวนลูกหีบให้ตรงตามใบอนุญาตหรือจ่ายเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐ โจทก์ไม่แก้ไขจำนวนลูกหีบและไม่ชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐ จนถึงเดือนมีนาคม 2529 จำเลยที่ 1 แจ้งให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมดำเนินการตามกฎหมายกรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้โจทก์ประกอบกิจการโรงงาน และจังหวัดกาญจนบุรีได้ดำเนินคดีแก่โจทก์ตามเอกสารหมายเลข 58 ต่อมาเดือนตุลาคม 2529 โจทก์ได้แจ้งแก่กรมโรงงานอุตสาหกรรมว่า โจทก์มีความพร้อมที่จะประกอบกิจการโรงงานแล้ว ขออนุญาตประกอบกิจการโรงงาน จำเลยที่ 1 เห็นควรผ่อนผันให้โรงงานโจทก์ติดตั้งลูกหีบได้ตามที่ได้ติดตั้งจริงแต่ต้องชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐในส่วนที่เกินจากที่ได้รับอนุญาตจำนวน 8,883,000 บาท ซึ่งโจทก์ได้ทำสัญญาผ่อนชำระเงินดังกล่าวให้แก่รัฐ โดยโจทก์ได้ชำระเงินบางส่วนแล้วจำนวน 250,000 บาท ปรากฏตามสำเนาสัญญายินยอมผ่อนชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐเอกสารหมายเลข จ.18 ซึ่งตรงกับเอกสารหมายเลข 67 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์เพียงข้อเดียวว่า สัญญายินยอมผ่อนชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐดังกล่าวมีผลบังคับได้หรือไม่ โจทก์อ้างว่าสัญญาดังกล่าวและมติคณะรัฐมนตรีที่มีมติให้โจทก์ชำระเงินนั้นขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนจึงเป็นโมฆะ เห็นว่า โจทก์ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งโรงงานซึ่งให้ติดตั้งลูกหีบขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 42 นิ้ว ยาว 84 นิ้ว จำนวน 6 ชุด ชุดละ 5 ลูกกลิ้งรวม 30 ลูกกลิ้ง และมีกำลังการผลิตได้ไม่เกินนโยบายที่รัฐบาลกำหนดไว้คือ 12,492 ตันอ้อยต่อวัน แต่ปรากฏว่าโจทก์ได้ติดตั้งลูกหีบในโรงงานโจทก์มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 50 นิ้ว ยาว 98.43 นิ้ว จำนวน 5 ชุด ชุดละ 3 ลูกกลิ้ง รวม 15 ลูกกลิ้งคำนวณกำลังการผลิตได้ 14,107 ตันอ้อยต่อวัน ส่วนลูกหีบชุดที่ 6 จำนวน 3 ลูกกลิ้ง ขนาดเดียวกับที่ติดตั้งแล้วนั้นยังไม่ได้ติดตั้ง โจทก์มีโครงการจะติดตั้งให้ครบ 6 ชุด ซึ่งหากคำนวณกำลังการผลิตทั้ง 6 ชุดแล้วจะเป็น 15,453 ตันอ้อยต่อวันจำเลยถือว่าโจทก์เพิ่มกำลังการผลิต ต้องชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2523 และวันที่ 21 ธันวาคม 2525 หรือมิฉะนั้น โจทก์จะต้องทำการปรับปรุงแก้ไขโรงงานของโจทก์ให้เป็นไปตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตไว้เดิมซึ่งเรื่องที่โจทก์ขอตั้งโรงงานน้ำตาลทรายนั้น โจทก์ได้เคยมีหนังสือลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2525 ถึงจำเลยที่ 1 ยืนยันชัดเจนว่า "อย่างไรก็ตามโจทก์พร้อมและยินดีที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และเงื่อนไขของทางราชการทุกประการ" ในส่วนของกำลังการผลิต

ของโรงงานโจทก์นั้น โจทก์มีหนังสือลงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2531 ถึงปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
จำเลยที่ 2 ตามเอกสารหมายเลข จ.26 ระบุไว้ในข้อ 1. ก ว่า "เดิมบริษัทน้ำตาลวังขนาย จำกัดตั้งขึ้นมา
โดยได้รับใบอนุญาตตั้งโรงงานและใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานก่อนที่พระราชบัญญัติอ้อย
และน้ำตาลทราย พ.ศ. 2527 จะมีผลใช้บังคับ ต่อมาได้ติดตั้งเครื่องจักรมีกำลังการผลิตหรือหีบ
อ้อยเกินกว่าใบอนุญาต ทั้งนี้ด้วยความจำเป็นในทางเศรษฐกิจรวมทั้งการจัดหาลูกหีบและปริมาณ
เครื่องจักรที่มีอยู่เดิมชำรุดเสื่อมสภาพ แต่ทำให้เกิดผลดีต่อการลงทุนและเศรษฐกิจเป็นส่วนรวมจึง
ทำให้มีการติดตั้งกำลังการผลิตเกินกว่าที่ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงงาน" ดังนี้ เท่ากับโจทก์ยอมรับ
โดยตรงว่าเครื่องจักรโรงงานโจทก์มีกำลังการผลิตเกินกว่าที่ได้รับใบอนุญาตไว้นอกจากนั้นเมื่อ
จำเลยที่ 2 มีหนังสือแจ้งให้โจทก์ชำระเงินทดแทนพิเศษตามเอกสารหมายเลข ล.43 ก็ได้รับไว้ใน
หนังสือนั้นว่าโจทก์ติดตั้งลูกหีบไม่ตรงตามที่ได้รับอนุญาต ทำให้มีกำลังการผลิตเพิ่มขึ้นเกินสิทธิ
เดิม โจทก์ก็ไม่ได้โต้แย้งเรื่องกำลังการผลิตดังกล่าวและไม่ได้อุทธรณ์คำสั่งของจำเลยที่ 2 ต่อ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ตามมาตรา 14 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.
2512 ในเมื่อจำเลยที่ 2 ไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานให้แก่โจทก์ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้
ชัดแจ้งตามที่จำเลยนำสืบว่าโจทก์ตั้งโรงงานน้ำตาลทรายโดยเพิ่มขยายกำลังการผลิตเกินกว่าที่
ได้รับอนุญาตการที่คณะกรรมการทำการปรับเกี่ยวกับการลงโทษโรงงานน้ำตาล และการที่จำเลยที่
2 มีคำสั่งให้โจทก์ชำระเงินทดแทนพิเศษก็ให้ชำระให้แก่รัฐโดยนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อ
ประโยชน์แก่รายได้ของแผ่นดินอันเป็นส่วนรวมมิใช่เพื่อประโยชน์แก่ส่วนตน กรณีจึงถือได้ว่า
จำเลยทั้งสองกระทำการโดยสุจริต การที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งเป็นส่วนราชการของจำเลยที่
1 ได้แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่โจทก์ ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีเอกสารหมายเลข
จ.40 พฤติการณ์เป็นเรื่องที่ผู้แจ้งความเชื่อว่าโจทก์กระทำความผิดกฎหมายฉะนั้นการใช้สิทธิอันใดอัน
หนึ่งตามปกตินิยมหรือตามกฎหมายย่อมไม่เป็นการข่มขู่ นายเรวัติ ศิริบุญกุล พยานโจทก์ได้
เบิกความว่าการย้ายโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 กำหนดไว้ว่าต้อง
เสียค่าธรรมเนียมการที่จำเลยที่ 1 กำหนดให้โจทก์เสียค่าปรับพยานเข้าใจว่าทำได้ตามมติ
คณะรัฐมนตรี นายวิชาญ ชาโณพงษ์ผู้รับมอบอำนาจของโจทก์เบิกความยอมรับว่า หากโจทก์
ดำเนินการไม่ถูกต้อง จำเลยทั้งสองก็สามารถที่จะไม่กำหนดวันเปิดหีบอ้อยและกำหนดปริมาณ
น้ำตาลให้โจทก์ทำการผลิตได้ นายปรีชา เพชรโสพยานจำเลยทั้งสองเบิกความว่า เหตุที่
คณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายไม่กำหนดโควตาในการผลิตน้ำตาลทรายให้แก่โรงงานของ
โจทก์เนื่องจากโจทก์ยังไม่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.
2512 นายสามชัย ไชยทิพย์อาสน์พยานจำเลยทั้งสองอีกปากหนึ่งเบิกความว่า มติของ
คณะรัฐมนตรีที่ห้ามตั้งหรือขยายโรงงานน้ำตาลทรายนั้นไม่ได้ออกตามพระราชบัญญัติโรงงาน
พ.ศ. 2512 มาตรา 33 แต่ออกตามกฎหมายรัฐธรรมนูญหากไม่ปฏิบัติตามมติดังกล่าวจะมี
มาตรการให้ชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐ ซึ่งใช้แก่โรงงานน้ำตาลทรายที่ฝ่าฝืนทุกแห่งไม่มี
ข้อยกเว้น ดังเช่นโรงงานน้ำตาลทรายสหไทยรุ่งเรือง และโรงงานรวมผลอุตสาหกรรมนครสวรรค์
ซึ่งเคยตั้งและขยายกำลังการผลิตฝ่าฝืนมติดังกล่าว คณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายเคย
อนุญาตให้โรงงานของโจทก์เปิดหีบอ้อย โดยไม่มีใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจำนวน 3 ครั้ง
เนื่องจากคำนึงถึงความเดือดร้อนของชาวไร่อ้อยและในระหว่างนั้นจำเลยที่ 1 ได้มีหนังสือทวงถาม
ให้โจทก์ชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐเพื่อทางรัฐจะได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานให้
โจทก์ ต่อมาคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายได้สั่งระงับการกำหนดวันเปิดหีบอ้อยแก่โรงงาน

ของโจทก์ซึ่งเป็นไปตามมติส่วนใหญ่ของคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายมิใช่การชี้แนะของ
จำเลยที่ 2 เพื่อให้โจทก์ชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐแต่เป็นเรื่องต้องปฏิบัติตามกฎหมาย พยาน
จำเลยทั้งสองมีน้ำหนักเหตุผลให้น่ารับฟัง และได้ความจากนายสามชัยว่ารัฐบาลเคยปิดโรงงาน
น้ำตาลทรายที่จังหวัดลำปาง แต่ไม่สามารถปิดได้เนื่องจากชาวไร่อ้อยประท้วง นอกจากนั้นยัง
ได้ความจากการนำสืบของจำเลยทั้งสองด้วยว่านโยบายของรัฐในการควบคุมการผลิตและจำหน่าย
น้ำตาลทรายเพื่อมิให้ประชาชนและเศรษฐกิจของชาติเสียหายเป็นส่วนรวม แต่ในขณะเดียวกันรัฐ
ก็ไม่ต้องการทำลายการลงทุนของเอกชนจึงได้กำหนดนโยบายที่มีเงื่อนไขในการอนุญาตเพื่อ
ป้องกันและปราบปรามมิให้โรงงานขยายกำลังผลิตหากฝ่าฝืนก็ต้องให้จ่ายเงินทดแทนแก่รัฐ
พฤติการณ์ได้ความเจือสมกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2521 มาตรา 146 วรรคหนึ่ง
ซึ่งได้บัญญัติในทำนองว่า คณะรัฐมนตรีมีหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินซึ่งถือว่าได้กระทำในนาม
แห่งพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นพระประมุขตามมาตรา 3 ดังนั้น การพิจารณา
อนุญาตให้ตั้งประกอบกิจการและขยายโรงงานน้ำตาลทรายจะต้องพิจารณาถึงพระราชบัญญัติ
น้ำตาลทราย พ.ศ. 2511 พระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. 2527 และพระราชบัญญัติ
โรงงาน พ.ศ. 2512 ประกอบกัน ซึ่งถือเป็นงานบริหารราชการแผ่นดินที่คณะรัฐมนตรีมีอำนาจ
กำหนดนโยบายแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้จัดตั้งโรงงานโดยมีหรือไม่มี
เงื่อนไขได้ มติคณะรัฐมนตรีตามเอกสารหมายเลข 93 กำหนดขึ้นไว้ใช้บริหารราชการแผ่นดิน
เพื่อประโยชน์ของรัฐ โดยได้มีมติให้ลงโทษโรงงานที่ตั้งหรือขยายกำลังการผลิตเพิ่มจากที่
ได้รับอนุญาตไว้เดิมโดยไม่ได้รับอนุญาตตามขั้นตอนที่ขอด้วยกฎหมาย ให้จ่ายเงินทดแทนพิเศษ
ให้แก่รัฐตามกำลังการผลิตที่เพิ่มขึ้นเกินสิทธิเดิม ในอัตรา 3,000 บาท ต่อ 1 ตันอ้อยต่อวัน โรงงาน
ใดไม่ประสงค์จะจ่ายเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐดังกล่าวก็ต้องแก้ไขปรับปรุงโรงงานของตนให้
ถูกต้องตามที่ได้รับอนุญาตไว้ แต่ถ้าจะขอตั้งโรงงานตามกำลังการผลิตที่ได้ติดตั้งไว้เกินสิทธิเดิม
ต้องจ่ายเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐในอัตราดังกล่าว ซึ่งเป็นมาตรการอย่างหนึ่งในการที่รัฐบาล
กำหนดขึ้นเพื่อควบคุมการผลิตและจำหน่ายน้ำตาลทรายเพื่อประโยชน์แก่ประชาชนและเศรษฐกิจ
ส่วนรวมของประเทศชาติอันเป็นมาตรการที่ใช้บังคับสำหรับผู้ฝ่าฝืนนโยบายดังกล่าวซึ่งเป็นคนละ
ส่วนกับการกระทำผิดต่อพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 โจทก์ทราบดีอยู่แล้วและโจทก์เคย
ยืนยันรับรองว่ายินดีจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เงื่อนไขของทางราชการทุกประการดังกล่าวข้างต้น
และโจทก์ก็ได้เลือกปฏิบัติในทางยินยอมชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐเพื่อประโยชน์ของโจทก์
เองที่จะได้รับอนุญาตให้ตั้งโรงงานและประกอบกิจการโรงงานน้ำตาลทรายที่มีกำลังการผลิต
เพิ่มขึ้นจากที่เคยได้รับใบอนุญาตไว้โดยโจทก์เลือกไม่ยอมปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการในทางที่
โจทก์ได้รับอนุญาตไว้แต่เดิม เงื่อนไขตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวมิได้เป็นสิ่งที่ขัดต่อกฎหมายหรือ
ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน โจทก์จึงต้องปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี
ซึ่งเป็นนโยบายที่ได้กำหนดไว้โดยชอบนั้น เมื่อโจทก์เลือกปฏิบัติดังกล่าวย่อมถือได้ว่าเป็น
ความสมัครใจของโจทก์ในการทำสัญญายินยอมผ่อนชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐตามเอกสาร
หมายเลข จ.18(หรือ ล.67) พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาไม่มีน้ำหนักเหตุผลที่จะฟังว่าสัญญา
ยินยอมผ่อนชำระเงินทดแทนพิเศษให้แก่รัฐ และมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวขัดต่อกฎหมายหรือ
ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงมีผลใช้บังคับได้ไม่เป็นโมฆะที่ศาล
ล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องโจทก์นั้นชอบแล้ว ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

อุดม มั่งมีดี · ดุสิต เพชรปลูก · สมบัติ เดียววิศเรศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/1232/2541>